

22 grudnia

Cud

Pani Mikołajowa

Moja Droga, Kochana Haniu!

Piszę do Ciebie, a wciąż drżą mi ręce, zaś serce bije tak mocno, jakby chciało wyskoczyć i zatańczyć na śniegu. Dziś w nocy byliśmy świadkami czegoś niemożliwego. Prawdziwego, wielkiego cudu, zrodzonego z nadziei, rozpacz i... najgłośniejszego „mee” w historii naszego świata.

Wczoraj, gdy do Zimowego Przesilenia zostały ostatnie minuty, czas jakby zwolnił. Na głównych placach naszych wiosek – tu, na Północy i tam, na dalekim Południu – zgromadziły się wszystkie elfy. Dzięki specjalnym ekranom, które Majsterkowicz połączył z Mirai, widzieliśmy się nawzajem. Patrzyliśmy na naszych południowych kuzynów, na ich poważne, skupione twarze i czuliśmy, że w tej jednej chwili jesteśmy jedną wielką rodziną.

Dokładnie o północy Perełka uniosła dłoń. Jej głos, czysty jak dźwięk lodowego dzwonka, rozpoczął prastarą pieśń. Po chwili dołączyły do niej elfy z Południa, a zaraz potem my. Haniu, co to była za moc! Dwa bieguny, dwa różne światy, połączone jedną melodią, która niosła w sobie tęsknotę stuleci. Nasze złociste Świetliki i ich srebrzystoniebieskie Iskierki zawirowały w powietrzu, tworząc nad nami świetlistą kopułę.

Na ekranie widzieliśmy Mikołaja. Stał przy Kryształe Zimna, który ledwie się tlił. Z jego spodu kapwały krople wody – jak łzy umierającej Magii. Mirai, w swojej mobilnej wersji, stała obok, a Magiczny Stabilizator, z soczewką wzorowaną na Twoim rysunku, zaczął cicho buczeć, skupiając w sobie światło gwiazd.

22 grudnia

I wtedy, Haniu, wszystko zaczęło działać! Urządzenie zadrżało i wystrzeliło potężny strumień świetlistego pyłu prosto w serce pękniętego Kryształu. Widzieliśmy, jak drobinki zaczynają wypełniać szczeliny. Ale... to było za mało. Proces był zbyt wolny. Gdy Kryształ zasklepiat się w jednym miejscu, natychmiast pękał z trzaskiem w innym. Nasza pieśń była potężna, technologia niezawodna, a jednak magia gościła na naszych oczach.

Gdy ostatnia nuta pieśni ucichła, światło w Kryształach niemal zniknęło. Mikołaj opuścił ramiona i, patrząc w naszą stronę przez ekran, wyszeptał ze ściśniętym gardłem: „To koniec. Nie udało się...”

W tym momencie serca pękły nam wszystkim. Nawet zawsze opanowana Peretka osunęła się na kolana, zakrywając twarz dłońmi. Elfy na obu biegach chwyciły się za ręce, a w wiosce zapanowała cisza tak głęboka i ciężka, że zdawało się, iż zmiażdży nas samą swoją wagą.

I właśnie wtedy, w tej otchłani rozpacz, nasza Rozalia zrobiła coś absolutnie niezwykłego.

Wspięła się na podium, z którego jeszcze przed chwilą DJ-Elfka dyrygowała naszym chórem. Spojrzała na ekran i widoczny na nim gasnący Kryształ, wzięła głęboki wdech i wydała z siebie najpotężniejsze, najbardziej uparte „MEEEEEEEEEE!”, jakie kiedykolwiek słyszałam. To nie był dźwięk rozpacz. To był okrzyk życia, które nie godzi się na porażkę.

Ten przesywający dźwięk wyrwał z odrętwienia Trzęsipupka. Zawsze powtarzał, że najbardziej boi się ciszy po katastrofie. I właśnie ją usłyszał. Jego strach znalazł w końcu ujście w jednym głośnym, pełnym paniki okrzyku: „Aaaaaa! Już po nas!”

I wtedy, Haniu, stał się cud.

22 grudnia

Stabilizator nagle zawibrował z nową siłą. Jak wyjaśniła nam później Mirai, nasza harmonijna pieśń była doskonała, ale prastara magia potrzebowała czegoś więcej – nie tylko idealnej harmonii, ale też odrobiny życiowego szaleństwa. Dźwięk upartego życia Rozalii i szczerego strachu Trzęsipupka był tą iskrą, której brakowało. Te wibracje sprawiły, że pył zaczął rezonować z niewyobrażalną mocą.

W jednej chwili Kryształ rozjarzył się oślepiającym turkusowym światłem. Pęknięcia zasklepiły się w mgnieniu oka, a woda, która z niego wyciekła, wróciła do jego wnętrza, wirując i zamarzając na nowo. Zimna Magia została uratowana!

Haniu, nie da się opisać radości, która wybuchła. Wszyscy krzyczeli, ściskali się i płakali ze szczęścia. Widziałam, jak Dowcipniś pierwszy raz w życiu stał bez słowa, tylko patrzył z otwartymi ustami. Nawet dostojna Perełka otarła łzy i zaśmiała się głośno i beztrosko jak mała elfka.

Misja zakończona, a Mikołaj wraca do nas jutro rano! Tak bardzo się za nim stęskniłam. Już nie mogę się doczekać, aż usiądziemy razem przy kominku, a ja podam mu kubek jego ulubionego kakao.

Teraz wracam do kuchni. Spiżarnia czeka na wigilijne potrawy, a ja czuję, że w tym roku będą smakowały wyjątkowo.

Z najcieplejszym, niemal już wigilijnym uściskiem
Twoja Pani Mikołajowa

P.S. Rozalia śpi teraz na honorowym miejscu przy kominku, chrapiąc tak głośno, że aż szyby drżą. Ale dzisiaj nikt nie ma jej tego za złe!